Asiel Zoekers Centrum 2

Mijn naam is Ine van Grinsven uit Volkel. Het schilderij van Simon Ruiter (MSC) spreekt boekdelen. Kijk met je hart. Maak het trauma van deze mensen niet nog groter.

Dit is het verhaal van mijn moeder Nan, zoals zij het ons verteld heeft:

Oorlogswinter 1944

Nan 22 jaar, gezonde meid, doet vrijwilligerswerk in het Canisiusziekenhuis in Nijmegen.

Moeder heeft tuberculose en ligt in het sanatorium in Gennep. Vader blijft, met drie dochters en twee zussen van moeder om haar te blijven bezoeken, ook al wordt er geadviseerd om te evacueren. De twee broers? Onbekende verblijfplaats.

Zonder overleg is op een dag het sanatorium leeg, Gennep ligt in de frontlinie. De vijand dwingt hen zich klaar te maken om te vertrekken naar Duitsland. Vielleicht Arbeitseinsatz.

Trek zoveel mogelijk kleren over elkaar aan, dan hoef je ze niet te dragen. Breng het konijntje naar de schuilkelder in het bos en geef hem die wortels mee. De kleine groep achterblijvers wordt bijeengedreven. *Lopen!*

Hoezo oud… hoezo sterk vermagerd. *Lopen!*

In Duitsland aangekomen is er geen plek om hen onderdak te geven.

Wat moeten we met dat stelletje, ze hebben het aan zichzelf te danken dat ze nu pas vertrekken. En die twee daar hebben vast TB en besmetten ons en onze kinderen. We hebben zelf amper genoeg te eten. Laat ze teruggaan naar hun eigen land!

Met een omweg terug naar Nederland. Tijdens deze tocht opvang in scholen. Verschillende reisgenoten vallen langs de weg neer en staan niet meer op. *Doorlopen!* De schoenen worden omwikkeld met lappen, want de zolen vallen eronder uit. Alles is nat. Kou. Honger. Tijdens de schaarse rustmomenten kammen de zussen elkaars haar met de luizenkam. Ergens onderweg wordt Nan 23 jaar.

Hattem…. Hattemmerbroek… Kampen… Zwartsluis…. Lemmer… Heeg… *Lopen!* Workum… Makkum

Daar aangekomen moet er voor onderdak gezorgd worden. Trots, zij hebben geen luizen! Je waardigheid behouden.

We hebben zelf nauwelijks te eten. Hoezo komen die uit het zuiden hierheen, dáár zijn ze al bevrijd. Er zit vast een luchtje aan dat DIE nu nog hier komen. Niet te vertrouwen!

In de centrale opvang krijgen ze havermoutpap. Nan kan alleen maar overgeven, haar maag verdraagt na al die honger geen volwaardig voedsel meer. De familie wordt uit elkaar gehaald, de twee magere zussen in de pastorie, niemand anders wil ze, TB? De anderen gedwongen in gezinnen die hen tegen wil en dank opnemen.

Terug naar de huidige tijd

Hoezo spreidingswet, best maar niet hier!

Vluchtelingen opvangen? Wie weet hoe getraumatiseerd ze zijn en wat ze mijn kind aan kunnen doen, je kunt ze geen van allen vertrouwen!

We leven in een democratisch land. Gezamenlijk hebben we onze regeringsleiders gekozen. Er is ingestemd met de spreidingswet. De gasten in het Van de Valkhotel zullen worden ondergebracht in het nieuwe AZC aan de Boekelsedijk. Ik fiets daar meerdere keren per week langs op weg van Volkel naar Uden. Het doet pijn daar de negatieve leuzen te lezen.

Het schilderij van Simon Ruiter (MSC) spreekt boekdelen, kijk met je hart. Maak het trauma van deze mensen niet nog groter.